

har staaet for os som det Vigtigste, saaledes som jeg ogsaa for mit Vedkommende har udtalt ved 1ste Behandling, først og fremmest at faae noget Praktisk ud af denne Sag, først og fremmest faae brudt den ret kraftige og ret energiske Modstand, der har været reist mod dette nye Princip, som her søges sat ind i Lovgivningen: at Fattigunderskøttelse kan eftergives ved Lov. Vi have ment, at dette Princip er det Væsentlige, og det Antal af Aar, som man sætter, enten 5 Aar eller 2 Aar, det er mindre væsentligt. Derfor have vi ment, at vi, for at faae en samlet Indstilling fra Udvalgets Høire- og Venstremedlemmer, maatte gjøre Mindretallet i Udvalget den Indrømmelse at gaa til de 5 Aar, altsaa de ville se, at det er aldeles ikke af nogen principiel Uvillie imod de 2 Aar. Det er for at faae Noget ud af Sagen, at vi ere gaaede med dertil, og jeg skal tillade mig at sige her, at jeg tror, at værende Medlemmer, som ville stemme for Ændringsforslaget, og derved muligvis bidrage til, at Udvalgets Indstilling bliver forkastet paa dette Punkt, ville derfor paa tage sig et ikke ringe Ansvar, idet den Overenskomst, som er kommen tilstede i Udvalget, og som er af meget væsentlig Betydning for at føre denne vanskelige Sag igjennem, i saa Fald vil være sprængt, og Sagens videre Skæbne vil være meget vanskelig at bestemme. Jeg beder ogsaa erindre en anden Ting, nemlig at vi faae saa meget lettere dette Forslag igjennem, jo mere det gaar ind i den bestaaende Organisation, jo mindre det fjerner sig fra de gjældende Regler for Fattigvæsenets Ordning. Jeg forudsjer jo den Indvending fra den høitærede Indenrigsminister, at det ikke gaar an at tage saadan en enkelt Stump ud af Fattiglovgivningen; den hele Ordning af Fattigvæsenet maa tages op under Et. Jeg skal dertil tillade mig at sige, at denne Indvending ikke efter min Mening spiller den Rolle, som man anden Steds har tillagt den, og jeg tror ogsaa, at den høitærede Minister i Udvalgets Forslag vil finde en Bestræbelse for at afkræfte denne Indvending saa meget som muligt, en Bestræbelse for at affaate Forslaget saaledes, at det uden Vanskelighed kunde flydes ind som Led i den nuværende Organisation. Saa vi nogenstunde en ny Fattiglov, ville disse Sager gaa med ind

under den. Der er en Henvisning i Udvalgets Betænkning til Analogier i den bestaaende Lovgivning, navnlig til Loven af 29de December 1857, hvor de 5 Aar ere fastslaaede som Frist med Hensyn til Vægtestabshindring. Maatte jeg lægge værende Meningsfæller her i dette Thing endnu een Betragtning paa Sinde, skulde det være den, at naar man vil gennemføre Forandringer i den bestaaende Lovgivning, som de andre Faktorer, man har at forhandle med — her Regjeringen og Landstinget — ikke synes at nære særlig stor Varme for — hvad jeg uden Overdrivelse tør sige om disse Forslag, jeg haaber ganske vist til syvende og sidst et praktisk Resultat af disse Sager, men det vil ikke ske paa Grund af en overstrømmende Varme fra de andre Faktoreres Side, og naar Forholdet er saaledes, saa er det flogeft ikke at spørnde Væren for høit. Saa er det bedst at søge at forhandle forstigtigt og simpelt hen tage, hvad man kan faae; især naar man kan faae, hvad der er det Principielle i Sagen, mener jeg, at man ubetinget bør tage det.

Idet Udvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem, som nærmere vil motivere sin Stilling, er gaaet med til Paragrafen i sin Helhed, er der et Mindretal, som med Hensyn til denne Paragraf i Betænkningen har stillet et Ændringsforslag under Nr. 6. Jeg skal sige dertil, at jeg vel kan forstaa, at der kan reises Indvendinger mod den Betragtning, som Flertallet har givet Udtryk i sit Forslag under Nr. 5, nemlig at Kriteriet for, hvorvidt Eftergivelse skal finde Sted, er, om Vedkommende har Formue eller ikke. Alle have været enige i den principielle Betragtning, at det vilde være urimeligt, at hde Eftergivelse, hvis den Baagjældende meget let vilde være i Stand til at erstatte, eller tilbagebetale det Oppebaarne, men saa komme vi til det Spørgsmaal: Hvis man nu stiller det hen ganske u. en al nærmere Bestemmelse, vil man saa ikke i mange Tilfælde kunne frygte for, at vedkommende Sogneraad eller Kommunalbestyrelse vil sige til Folk, der sidde haardt nok i det endda: Jo, Du kan betale, vi forlange Erstatning! og at derved Hensigten med Loven ikke vil blive opfyldt. Nu vil man sige, at det tyder paa en overdreven Misbillid til de kommunale Autoriteter her i Landet; det gjør det ikke,